

[Finansministeren.]

fremhævede det ærede Medlem selv i det specielle Forhold vedrørende de Amter, hvor man har de høje Vurderingssummer —, des mindre bliver Lettelsen. Med andre Ord, man maa formode, at det, at man maaler ud fra Vurderingerne i 1932, maa gøre det muligt at opretholde Lettelser, som vilde formindskes, hvis man gik over til 1936-Vurderingerne. Det samme gælder med Hensyn til Gælden. Man yder stadig Lempelser i Forhold til den Gæld, der blev opgjort i 1934, uanset at der jo er amortiseret noget paa denne Gæld, selv om Afdragene er formindsket. Det er jo ikke saadan, som det ærede Medlem Hr. J. S. Foget synes at gaa ud fra, at det er den til enhver Tid værende Gæld, der danner Grundlaget for Ordningen. Man opererer stadig med den oprindelige Gæld, og det er i og for sig ogsaa naturligt, fordi det, man ønskede, var at komme en under Hensyn til de daværende Forhold meget tyngende Gældsstiftelse i Møde. Hvor der er stiftet Gæld senere, er der jo ikke den samme Opfordring til Stede. Det gælder i og for sig ogsaa, hvor en Ejendom er købt efter den Tid.

Nogen Mulighed er der maaske for i hvert Fald for Ejernes Vedkommende at vise Imødekommenhed, men hvis man vilde gøre det generelt, lade det gaa over til at virke ogsaa for de Ejendoms køb, som finder Sted i Dag, er det ganske givet, at Resultatet vilde blive, at den Lempelse, man ydede, vilde blive kapitaliseret og gaa ind i Ejendommens Pris og sætte den op. Det, der er anmodet om dernedefra, er, at man ogsaa vilde regne med Ejendoms købene indtil 1936. Det har man gjort vedrørende Saneringslaanene, saa vidt jeg husker, og det er jo muligt, at man ogsaa kan gøre det her.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lovens Løbetid er det rigtigt, at der nu foreslaas yderligere 2 Aar, og man kunde altsaa for saa vidt sige, at man lige saa godt straks havde kunnet tage de 5 Aar, der var ønsket i 1936, men jeg maa dog fremhæve, at naar man er gaaet til en Forlængelse og gaaet til en Forlængelse uændret, saadan som det er foreslaaet, har Mund- og Klovesygen spillet afgørende ind i Overvejelserne, og Muligheden derfor kendte man i hvert Fald ikke i 1936. Jeg er af den Opfattelse, at det ikke er givet, at man vilde forelægge et Lovforslag netop i den Skikkelse, som her er Tale om, hvis ikke Mund- og Klovesygen havde ramt saa haardt nede i Sønder-

jylland. Bl. a. vilde der i alt Fald have været Grund til, som der er gjort opmærksom paa fra § 5-Udvalgets Side, at komme ind paa noget større Afdragsydelse af Laanene, det vil sige komme bort fra Nedsættelsen af Afdragene. Men Regeringen har altsaa ment paa Grund af de foreliggende Omstændigheder at burde forlænge Loven uændret og regner med, at denne Støtte over for Landsdelene vil faa, saaledes som den ogsaa har haft det hidtil, en væsentlig Betydning og i nogen Grad være med til at mildne de Vanskeligheder, som Mund- og Klovesygen har medført, og som har ophævet den Fremgang, der i øvrigt har været at spore.

Jørgen Gram: Det ærede Medlem Hr. Aage Fogh var i et Par Bemærkninger inde paa, om det var rigtigt, at Staten anbragte flere Penge i Sønderjylland, naar det samtidig blev paavist, at de Penge, der blev anbragt, laa uden for den Grænse, hvor de kunde forrentes, og at de som Følge deraf egentlig burde afskrives med det samme. Den højttærede Minister var i sin Omtale af Sagen inde paa det samme. Maa jeg deroverfor sige, at det, der sker nede i Sønderjylland, i meget udstrakt Grad er det, der i mindre Grad sker over det hele Land med den almindelige Udstykning. Over det hele Land er det erkendt, at den almindelige Udstykning, paa Grund af som Værdierne ligger, paa Grund af Bekostningen ved Etableringen, ikke kan foregaa saadan, at den enkelte, hvis han skulde svare til samtlige Omkostninger, frem i Tiden kunde forrente dem til det fulde Rentekrav, som der vilde blive Tale om. Det, der foregaa paa Udstyknings Omraade og med Hensyn til Husmandsbevægelsen i det øvrige Land, er det, der foregaa nede hos os. I det øvrige Land erkender man, at der skal ret store kontante Tilskud til. Der skal meget lempelige Vilkaar for Forrentningen til, for at det overhovedet kan gaa, og det er det samme, der i højere Grad, i langt højere Grad, er nødvendigt i de sønderjyske Landsdele.

Det Eksempel, jeg nævnte, var fremkommet paa ganske normal Vis, idet de Værdier, der var blevet betalt, Bygningerne, Inventaret, Besætning o. s. v., var blevet betalt med de Priser, der var paa det paagældende Tidspunkt, og som man ikke kan komme uden om. Og derfor er det, at man, efter de Lovforanstaltninger, der er truffet, og som er paa Linie med det, der sker i det øvrige Land, er kommet op